

متن پرسش

سلام خدمت استاد گرامی: بنده سالیانی است مطالعاتی از کتاب‌های امام خمینی و ابن عربی و علامه حسن زاده آملی و شیخ پهلوانی و شاگردانشان، کتابها و تفسیر ارزشمند علامه طباطبایی عزیز را انجام داده ام وهمواره سعی بر ترک گناه با چله ها و زیارت عاشورا و انجام کارهایی که این اساتید گرامی فرمودند، البته که در هیاهوی دنیا و مشغولیات نیز گرفتار بودم و توفیق چندانی حاصل نشد، اما روزی در ۳ محرم در روضه امام حسین که بودم و در حالت توجه به امام و گریه بودم ناگهان دیدم ذهنم از همه افکار پاک شد و خالی شد و انگار به خدا نزدیک تر شدم و نیرویم قوی تر شد بعد از روضه که به خانه آمدم همین حال را داشتم اگر اراده می‌کردم به چیزی فکر می‌کردم و اگر نمی‌خواستم آن را از ذهنم خارج می‌کردم و شب که خوابیدم فردای آن روز آن حالت رفته بود و لبگی وقتی که مطالعه می‌کردم یا قدگران می‌خواندم یا به چیزی فکر می‌کردم دوباره آن حال می‌شدم ولی به مرور زمان و غوطه ور شدن در دنیا آن حالت خیلی ضعیف شده و نیست، می‌خواستم بدانم آن چه حالی بود. لطفاً برایم شرح دهید. ممنون

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: هرچه بوده، امری نبوده که باید می‌مانده و یا باید با آن به سر می‌بردید. مهم همان حضور توحیدی است که به لطف الهی سراغ انسان می‌آید و انسان نسبتی خاص با خدا و با خود و با دیگران پیدا می‌کند. موفق باشید